

Skatymai

Nr. 4

Alytus, 1944 m.

spausdina „Lietuvos“

L. 1

IŠ M. VALANČIAUS RAŠTU

ZEMAČIŲ VESTUVES

Man prie Stasiuko besivairant, paboks, pakabok! ohojo grožas vaissas, Kazimieras Pocielis is Kempplū sodziaus, su nauja ivairku apsvilkes, su balais, su briedzio d'ria persianases, su vario sogeju uziseges, pasikirtes, be barzdos, nes ta dar jam neaugo. Zirgas, jo buvo raudas, grožas, zemaileliu vesles, mibakas, raudonas, balnas uikornis, grandinelis prie opinasio prietolas sviesis ir skombas.

Vos tas, zirga prie žiugrio prieties, i troba joio, visos mergelės paraudonavo, il padzio sianituri. Vaikinas jies pasisako kas esat, pasisveleino su leva ir mošina, o prie daktens likta galva nulreke. Stasiulis gerai u prieme, o Petronelė, graziai apsidariusi, isio pi salulnis ir sedose grela.

Neilgai trukus, Kazimieras pasisake ohoies pirslemis, o Petronelė gars mazo lepozino jaunikai, faciau is lipnias unekesio tas suprato Petronela idem lekiasia. Po valandos kelesi ir sake sudiev Stasiuliams, o fic mieldo, idant tankiau laukylasi. Beregint, isgirdo žmones Pocieli vestant Petronela, azkeltė kalbomis. Siuodu faciau is io tik juokisi, nes biu siolci abudu buvo be jarties.

Kelbia dienų paslinkas, jaunasis drauge su piraju vel ohoio vakarop prie Stasiulo. Tavar žmoniskai prieme, vakaricenes vienok nedave, tiklo padose ant stalo alaus, sviesto, pyragu ir daunos. Per kintur nakti unekiesi ir lygovo apie dali. Sutike paskyra diegu folelantai darbu ir isio prausus.

Aleinan! pasikirtai kelviradienio dienai, susioje pakviesi sveciai, pavadinu griezika ir pradėjo sokti. Tuo tarpu jaunomene facsi galedamasi Petroneles, kurią žudo jaunasis ivazeli, uario ir užkole varlas. Jau blelantai jaunasis, su desimciu drau-

že atvykes, pradėjo parki žaudyti. Viefos jaunomene, si trobos istokasi, lygso dala plėskti plėskli žaudydama atsilepė. Tai padariusi, žrauzli žmurg saloko i troba uzsidande sklascius, uaromioje ir uzramste daris. Alkebaže sveciai idraske žiugrios, afelė karides ir brauzdi brauzdi isiverze i kieme. Rade uzdarytas ir uarankias daris, teme kas laukian, žakete is kaiko, ir ilverle. Kiti brauzi brauzi brauzdino i laugus, sakydami: ileiskit svecius!

Sueje nauji sveciai i troba žakle: „Oho, apsisobokit!“ Namainai priegingai kriokė: „Uokit, žakli, sokit!“ Tėvams vienok lepaant, apsisotojo, o pirslys susako:

— Ar priimat svecius?
— Priemam, priemam! — atsake levai.

Tuokart pirslys balsu tarė:

— Gyvenam uz simto mylu, alplaukem, ohoim, afbrazdejom per jores, mores, per cieras ir upes. Yra mano drauge devyru simtai devyatos desimty su devyni. Telskis duoti orklioias kules, balnaus trembes, keparens vogius, apsiastlams klejis, bernelians kamara, o man, scenam pirsliui, bent suola. Na, ka, ar zaudit vis tai duoti ir raus, svecius, žmonikai priimt?

— Zadam, — atsake levai, — žodam priimt, isvazieli, isdebi, pagirdyt i pripilti il stakines!

— Na, gerai, — suloko pirslys: — neveltu zygyvont! Jas, jaunasis ir jaunoji, eiki i priemene ir pasisnekėki, o ai pabylosti su tėvais.

Jaungiesens tieje, tarė pirslys:

— Na, ka, ar leisit savo dekteri Petronelė uz Kazimiero?
— Leisim, — šie atsake.
— O ar sveika yra Petronelė? — klausė pirslys.

— Sveika, azig Dievė, — šie atsake.

— O kiek drosi dolies? — dar klausė pirslys.
Tavar atsakė:

— Duosim penkias karves, du orklus, tris lauciles, tris žasis su žasinu, klausylys rabus, ropes ir tris desimtis rubliu pinigais. Argi negono?

— Ona, gona, — tarė pirslys: — tarit ir daugiau dukteri.

Jaunoi klausė:

— O ai larasai ar laku?

— Tinki, — atsake jaunasis, — nes esi grafi.

Tai vienas antram pasake, padave ranka ir pasibuavo. O sugrizę i troba, pasisako levams su piraju tarp saves sulike.

Atsiliepė Katrina Stasiulene:

— Na, gerai, mes su vyru darom ka reikiant, bet reikia žinoti, ka turi Pocielis jaunasis. Pridera akvalaidius isleisti, o rasti ir palicms vaziuoti apvezdeiti.

Pirslys Antanas Vaziloras atsake:

— Vincetas Pocius duoda savo simti upeli gyvenama, duoda gyvulius ir ka reikiant. Rods, Kazimieras bus nauikas, vienok, susiselpes jies dafin, gales dafai gyvenit. Yra vaikinas paukas, ismintingas, deglinis negerias, nepaldas ir lipnias. Sugriebis mylebi savo molerit!

— Na, gerai, gerai, — atsake Stasiulis: — vis tai paregimesit Ryla pal vaziuosime i Kempalius.

Ta vakara sveciai isisiskyre, o Stasiuliai, eme keturis blevazdzius su Petronela, rylo mela isvaziave. Rade viska imantingai, sugrizo namo, ryzosi leisti dukteri ir laises dukeli vestuves.

Selidien: pirslys Antanas Vaziloras, i Kempalius atvaziuodamas, atsivele girime. Su iso drauge atvyko jaunasis su kidais sveciais. Visu pirma pirslys, slika pripyles, tarė: „Sveikos, levai“ paskine: „Sveika, Katrina!“ Pasodino jaunai uzstole, o Petronelė uz ypatingo stalo. Tuojau klausė leva:

— Ar leidi dukteri?

— Leidzia, — tas atsake.

Klausė motina:

— Ar leidi?

— Leidzia, — ta atsake.

Klausė jaungie: